

ΕΠΙ ΜΙΑΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΣ (*)

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΥΓΙΕΙΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑΣ ΑΡΧΑΣ

Ἰπό

ΓΡ. Δ. ΖΑΡΙΦΟΠΟΥΛΟΥ

Εἶναι εὐλογον τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον προεκάλεσε τὸ εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος τῆς «Ἐπιθεωρήσεως Κοινωνικῆς καὶ Δημοσίας Οἰκονομικῆς» δημοσίευμα τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰγγ. Ἰγγελοπούλου περὶ τῆς ὑπὸ πάντων ὁμολογουμένης ἀνάγκης ἀναπροσαρμογῆς τοῦ φορολογικοῦ μας συστήματος.

Ἡ, ἐπὶ δύο δεκαετηρίδας καὶ πλέον, πράξις ἀπέδειξεν ἀτυχῶς καὶ παρ' ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν οἱ κλασικοὶ Δημοσιονόμοι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Στούαρτ Μίλλ, διεκήρυσσον ὅτι ὁ φόρος καθαρῶν προσόδων καὶ ἰδιαίτατα τὸ τμήμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον λέγεται συνθετικὸς φόρος, εἶναι «ἐν τῇ θεωρίᾳ μὲν ὁ ἄριστος, ἐν τῇ πράξει δὲ ὁ χεῖριστος τῶν φόρων».

Εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν ὁ ἀείμνηστος Ἰνδρεάδης κατέδειξε, χρησιμοποιοῦν πρὸς τοῦτο πίνακας τῆς γαλλικῆς φορολογικῆς Ἰπηρεσίας, ἀλλὰ καὶ μεταγενεστέρως πάντες οἱ ἀπασχοληθέντες μὲ τὴν διὰ τῆς φορολογικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ 1919 εἰσαχθεῖσαν παρ' ἡμῖν φορολογίαν τῶν καθαρῶν προσόδων ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὅλα τὰ προτερήματα τὰ χαρακτηρίζοντα τὴν φορολογίαν τῶν καθαρῶν προσόδων καταλήγουν ἐν τῇ πράξει εἰς ἐλαττώματα, εἰς τρόπον ὥστε ἡ φορολογία αὕτη χωλαίνει ἀπὸ ἀπόψεως δικαιοσύνης, ὡς παραβιαζομένων δι' αὐτῆς τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσότητος καὶ τῆς γενικότητος, δὲν εἶναι παραγωγικὴ καὶ ἄγει ἀναποφεύκτως εἰς περιορισμοὺς τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, συνεχεῖς ἐνοχλήσεις τῶν φορολογουμένων, καταπιέσεις, ἐνίοτε προσωποληψίας κλπ. κλπ.

Τὰ ἐλαττώματα τῆς ἀναλυτικῆς φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων, λόγῳ τοῦ ὅτι εἶναι ἀντικειμενικὴ καὶ κατὰ γενικὸν σχεδὸν

*) Ἰπὲ τῆς προταθείσης ἀναπροσαρμογῆς τοῦ φορολογικοῦ συστήματος τῆς Ἰλλάδος ὑπὸ τοῦ κ. Ἰγγ. Ἰγγελοπούλου δι' εἰσαγωγῆς ἐτησίου ὀνομαστικοῦ φόρου ἐπὶ τῆς περιουσίας βλ. καὶ τὰς δημοσιευθείσας εἰς τὸν περιοδικὸν τύπον μελέτας τῶν κ. κ. Δ. Σφήκα, Ἡ φορολογικὴ μεταρρύθμισις, εἰς «Κέρδος» τῆς 1 Νῆβρίου 1941 καὶ Κ. Ἰλευθεροῦ δάκη, Τὸ φορολογικὸν μας ζήτημα, εἰς «Οἰκονομικὸν Ταχυδρόμον» τῆς 10 Νῆβρίου 1941.

κανόνα αναλογική, δὲν ἐκδηλοῦνται ἐν ταύτῃ τοσοῦτον ἐντόνως, ἐνῶ τούναντίον ἀποκορυφοῦνται ἐν τῷ συνθετικῷ φόρῳ. λόγῳ τοῦ προσωπικοῦ του χαρακτηῆρος καὶ τῆς προοδευτικότητος, ἣτις τὸν διέπει. Εὐλόγως συνεπῶς γεννᾶται τὸ ζήτημα διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν δέον νὰ ἐπιμείνη εἰς τὴν διατήρησιν ἐνός φορολογικοῦ συστήματος τὸ ὁποῖον, χωρὶς νὰ συντρέχη ἱκανοποιητικῶς εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ δημοσίου θησαυροφυλακίου, τόσας ἐνοχλήσεις προξενεῖ εἰς τοὺς φορολογουμένους καὶ τόσῃν δυσφορίαν καὶ κοινωνικὴν ἐπίκρισιν προκαλεῖ. Κατεξαντλοῦνται ὄντως αἱ φορολογικαὶ μας Ὑπηρεσίαι εἰς ἐρεύνας διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ φορολογητέου εἰσοδήματος, διαθέτουσι πρὸς τοῦτο ὅ,τι ἐκλεκτότερον ἔχουσι ἐκ τοῦ προσωπικοῦ των καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐκ τῶν προτέρων γνωρίζουσι καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων πείθονται, ὅτι ὁ φόρος διαφεύγει διὰ ποικίλων καὶ πολυπλεύρων προσπαθειῶν τῶν φορολογουμένων, τὰς ὁποίας οἰαδήποτε Κρατικὴ Ὑπηρεσία, ὅσονδήποτε μορφωμένη καὶ εὐσυνείδητος ἐὰν ὑποτεθῆ, οὔτε νὰ προλάβῃ δύναται οὔτε καὶ ν' ἀποτρέψῃ ἐπιτυχᾶναι. Εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας, καὶ τοὺς μὴ ἀπαισιοδόξους ἔτι, ὅτι πλεῖστοι φορολογούμενοι, ὀλόκληροι τάξεις ἀκόμη, διαφεύγουσι τὸν φόρον, οἱ ἔμποροι μὲ εἰδικὰ βιβλία πρὸς χρῆσιν ἀποκλειστικῶς τοῦ Δημοσίου τηρούμενα, τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα μὲ τοὺς αὐτοὺς ἢ παρεμφερεῖς τρόπους ἀποκρύψεως καὶ καθεξῆς. Οὕτω καταλήγει ὡς μόνοι ἀσφαλεῖς πελάται τῆς φορολογικῆς ὑπηρεσίας ν' ἀπομένουν, ἐκ τῶν εἰσοδηματιῶν, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐμφανῶς μισθοδοτούμενοι μισθωτοί, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἐχόντων εἰσοδήματα ἐξ ἀκινήτου περιουσίας, οἱ μὴ δυνάμενοι ν' ἀποκρύψωσιν εὐχερῶς ταῦτα, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν. Οὐδὲ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιμείνη τις ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι σπανίως οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ κατορθοῦν ν' ἀγρεύσουν νέους ὀφειλέτας συνθετικοῦ φόρου καὶ ὅτι ὁ μᾶλλον εὐσυνείδητος ἐξ αὐτῶν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ἐρευνᾷ ἂν ὅλοι οἱ δηλώσαντες κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπανέλαβον τὴν δήλωσιν των καὶ κατὰ τὸ ἐνεστῶς.

Ὑποθέτομεν ὅτι ὠρίμασε πλέον ἡ ἀντίληψις, ὅτι ὁ συνθετικὸς τοῦλάχιστον φόρος πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῆ καὶ νὰ εὐρεθῆ τρόπος ἀντικαταστάσεώς του δι' ἄλλου συστήματος, τὸ ὁποῖον μὲ μικροτέρας δαπάνας καὶ ὀλιγωτέραν καταπόνησιν τῶν ὀργάνων τοῦ Κράτους θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀποδίδῃ τὰ ἴσα ἂν μὴ καὶ ἀνώτερα ποσὰ τῶν ὄσων ἀποδίδει ὁ συνθετικὸς σήμερον.

Ὁ κ. Ἀγγελόπουλος, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν καὶ ἄλλοτε διατυπωθεῖσαν σκέψιν του, προτείνει τὴν ὑποκατάστασιν τοῦ συνθετικοῦ φόρου καὶ τῆς κοινωνικοπολιτικῆς αὐτοῦ λειτουργίας διὰ τὴν

εἰσφορὰν τῶν φορολογουμένων ἀναλόγως τῆς φοροδοτικῆς τῶν ἱκανότητος, δι' ἐλαφρᾶς φορολογίας ἐπὶ τῆς περιουσίας.

Τὸ σύστημα τοῦτο, ἀνάλογον μὲ τὸ Vermögensteuer ἐν Γερμανίᾳ, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι συνδυάζεται μὲ ἀκριβῆ καὶ συγχρονισμένην ἐκάστοτε ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας, εἶναι ἄριστον καὶ δὲν θὰ εἴχομεν δισταγμοὺς νὰ ἐνθουσιασθῶμεν μὲ τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ κ. Ἀγγελοπούλου, ἂν ἡ ἐπιτυχία του δὲν συνεδυάζετο ἀναποσπάστως μὲ τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεως ἀρτίας καὶ πολυτελοῦς ὑπηρεσίας, εἰς ἣν θ' ἀνετίθετο τῶν περιουσιῶν ἡ ἐκτίμησις. Ἐν παρρημερίζετο ἐξ ἄλλου ἢ συχνῆ καὶ κατὰ λογικὰ διαστήματα ἐκτίμησις θὰ κατελήγομεν εἰς ἀδικίας εἴτε εἰς βάρος τοῦ Κράτους, εἴτε εἰς βάρος τῶν φορολογουμένων δοθείσης τῆς ρευστότητος τοῦ ἐκτιμωμένου ἀντικειμένου καὶ τῆς παρομαρτούσης ἀξομειώσεως τῆς ἀξίας αὐτοῦ ἐκ ποικίλων καὶ πολλάκις ἀπροόπτων παραγόντων. Ἀπαραίτητον ἐπίσης εἶναι ὅπως τὸ ποσοστὸν τῆς φορολογίας ᾗ ἐλαφρόν. Ἡ ἐλαφρότης τοῦ φόρου καὶ ὁ ἀναλογικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ ἔχομεν τὴν γνώμην ὅτι θὰ συνετέλουν εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ἀποδοτικότητος αὐτοῦ, ἐνῶ ἀντιθέτως ἂν ὁ ἐπὶ τῆς περιουσίας φόρος ἀπέβαινε βαρὺς καὶ προοδευτικὸς θὰ προσφεύγουν οἱ φορολογούμενοι εἰς διανομὰς, ἐξ ὧν θὰ προέκυπτεν ἱκανὴ διαφυγὴ τοῦ φόρου. Αἱ διανομαὶ ἰδίως μεταξὺ μελῶν οἰκογενείας θὰ προσελάμβανον ἐνδημικὸν χαρακτήρα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἔχη δυσμενῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς καὶ εἰδικώτερον τῆς γεωργικῆς οἰκονομίας. Ἐπὶ ἀνωνύμων τίτλων ἐξ ἄλλου καὶ ὁμολογιῶν δανείων, διὰ τῶν διανομῶν τούτων, αἱ ὁποῖαι καὶ εὐχερῶς καὶ προχείρως ἐπιτυγχάνονται, οὐδέποτε θὰ εἰσέπραττε τὸ Κράτος τὸ ἠύξημένον προοδευτικὸν ποσοστὸν. Διότι, ἀντιθέτως πρὸς τὴν σκέψιν τοῦ κ. Ἀγγελοπούλου, οὐδεὶς, φανταζόμεθα, θὰ ἐδέχετο νὰ ἐμφανίσῃ ὡς στοιχεῖα τῆς περιουσίας του τοιοῦτους τίτλους, οἱ ὁποῖοι ἐπαυξάνοντες τὴν περιουσίαν αὐτοῦ θὰ τὸν ὑπεχρέουν εἰς τὴν πληρωμὴν ὑψηλοτέρου ποσοστοῦ, εὐκόλως δὲ ἐξ ἄλλου θ' ἀνεύρισκε μὴ ὑποκειμένους εἰς ἄλλην φορολογίαν τρίτους, οἱ ὁποῖοι νὰ ἐμφανισθῶσιν ὡς ἰδιοκτῆται τῶν τίτλων ἀκινδύνως ἀφοῦ λόγῳ τῆς ἀνωνυμίας καὶ τοῦ εὐμεταβιβάστου κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ ἤλλασσον καθ' ὅμοιον τρόπον κύριον.

Ἄλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπὶ τῆς περιουσίας προτεινομένης φορολογίας, ἥτις ὡς ἐλαφρὰ καὶ ἀναλογικὴ θὰ ἠδύνατο ὄντως ν' ἀποτελέσῃ ἄριστον συμπλήρωμα τῆς λοιπῆς ἀμέσου φορολογίας, νομίζομεν ὅτι μόνον ἐν σύστημα καλῶς ἐφηρμοσμένης ἀναλυτικῆς καὶ ἀντικειμενικῆς φορολογίας θὰ ἠδύνατο ν' ἀποδώσῃ παρ' ἡμῖν. Τοιοῦ-

τον πρότυπον πρὸς μίμησιν ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἀκόμη τὸ Income tax ἐν Ἀγγλίᾳ, πολύτιμον ὄργανον διὰ τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν, διὰ τοῦ ὁποίου κατῴρθωσε καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ εἰς ἐμπολέμους περιόδους νὰ εἰσπράττη ὅσα τὸ Κράτος, κατὰ λόγον τῶν ἐκάστοτε δημοσιονομικῶν ἀναγκῶν, ἐνόμισεν ὅτι ἔδει ν' ἀπορροφήσῃ παρὰ τοῦ λαοῦ.

Εἶναι ἀνεπίδεκτον ἀμφισβητήσεως ὅτι ἀντικειμενικὴ καὶ ἀναλογικὴ φορολογία εἶναι ἀποδοτικώτερα οἰασδήποτε προσωπικῆς καὶ προοδευτικῆς. Ἐὰν δὲ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει καὶ τὰ γνωστὰ γνωρίσματα τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτήρος, τοῦ ἀποστρεφομένου τὰς ἱεροεξεταστικὰς ἐρεῦνας καὶ τὰς λεπτολόγους εἰς τὰ συμφέροντά του ἐπεμβάσεις τρίτων, δὲν διστάζομεν νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι μόνον μία τοιαύτη ἀντικειμενικὴ φορολογία προσαρμόζεται περισσότερον πρὸς τὰς διαθέσεις του, ἢ ἐπιτυχία δ' αὐτῆς πρόκειται νὰ ἐξασφαλισθῇ πληρέστερον διὰ τῆς ὅσον ἔνεστι μείζονος ἀπλουστεύσεως τῆς. Ὁ Ἕλλην φορολογούμενος προτιμᾷ ἵνα, εἰ δυνατὸν διὰ μιᾶς χονδρικής, οὕτως εἰπεῖν, ἐρεύνης ἄνευ ἐνοχλητικῶν ἐπεμβάσεων, καταλογίζεται μὲ ἐν στρογγυλὸν ποσὸν φόρου, ἀντὶ νὰ καταπονῆται εἰς σύνταξιν πολυπλόκων δηλώσεων, καὶ προθυμότερον πληρώνει τὸ ποσὸν τοῦτο ἔστω καὶ ἐὰν ὑπερβαίῃ κατὰ τι τὸ τῆς δηλώσεως. Ἐνθυμούμεθα ἀκόμη τὸν πρὸ τοῦ 1919 φόρον τοῦ ἐπιτηδεύματος, τὸν ὁποῖον οἱ ἐπιτηδευματῖαι μὲ τὰς ἀπλουστάτας διατυπώσεις βεβαιώσεως του ἐπλήρωναν προθύμως, καὶ συγκρίνοντες τοῦτον μὲ τὸν φόρον τῆς εἰδικῆς κατηγορίας καθαρῶν προσόδων ἐξ ἐπιχειρήσεων, δὲν ἔχομεν δισταγμοὺς νὰ τὸν χαρακτηρίσωμεν ὡς προτιμώτερον καὶ διὰ τὸ Κράτος καὶ διὰ τοὺς φορολογουμένους, χωρὶς νὰ φοβούμεθα τὸν ψόγον ὅτι εἴμεθα ὀπισθοδρομικοί.

Ἡ προσαρμογὴ τῆς παρ' ἡμῖν φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος πρὸς τὸ Income tax δὲν ἀποκλείει βεβαίως τὴν εἰς ὠρισμένους φόρους ἐφαρμογὴν προοδευτικοῦ ποσοστοῦ, ὅπως ἄλλως τε ἔχει θεσπισθῆ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ τοῦ Super-tax. Ἄν καὶ ἡ ἀνισότης αἴρεται ἐν τινι μέτρῳ διὰ τῆς παραλλήλου ἐφαρμογῆς τοῦ ἐπὶ τῆς περιουσίας φόρου, πάντως ὑπάρχουν φόροι, ἐφ' ὧν ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης θὰ ἐθεραπέυετο διὰ τῆς ἐφαρμογῆς προοδευτικοῦ ποσοστοῦ. Εἰς τοιαύτην προοδευτικὴν φορολογίαν θὰ ἔδει κυρίως νὰ ὑπαχθῶσι τὰ εἰσοδήματα τὰ ἐκδήλως μὴ πηγάζοντα ἐξ ἐργασίας ἢ καὶ ὅσα λόγῳ τοῦ μεγέθους αὐτῶν δὲν τελοῦσιν ἐν ἀναλογία μὲ τὰς γενομένας πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῶν θυσίας.

Δι' ἐνὸς τοιούτου συστήματος ἀναλυτικῆς κατ' εἶδος εἰσοδήματος φορολογίας, ἀναλογικῆς δὲ κατὰ κανόνα, χωρὶς τοῦτο ν' ἀποτελεῖ πλήρη εἰσαγωγὴν τοῦ income tax, θὰ ἐπιτευχθῇ ἢ ἐπιβαλλομένη

ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς ἤδη ἰσχυούσης παρ' ἡμῖν ἀναλυτικῆς τῶν καθαρῶν προσόδων φορολογίας καθ' ἃ σημεῖα ἠλέγχθη αὕτη ἀπροσάρμοστος πρὸς τὴν οἰκονομικὴν μορφήν τῆς ζώῃς τοῦ τόπου καὶ τὰς ἐπιχωρίους συνηθείας, ἵνα προσλάβῃ κυρίως πρακτικὴν διευκολύνουσαν τοὺς φορολογουμένους. Δὲν εἶναι ἀνάγκη, διὰ λαὸν εὐφυᾶ καὶ ἀποστρεφόμενον τὰς ἐπεμβάσεις τρίτων εἰς τὰς πτυχὰς τῶν περιουσιακῶν σχέσεων του, νὰ εἶναι ἀπολύτως σχεδὸν ἀπαραίτητος ἡ χρησιμοποίησις εἰδικοῦ καὶ πεπειραμένου προσώπου διὰ τὴν κατάρτισιν καὶ τῆς ἀπλουστερίας ἔτι φορολογικῆς δηλώσεως. Εἶναι ἀναμφίβολον ὅτι μὲ τοὺς λεπτεπιλέπτους ὑπολογισμούς, τὰς ἐκπτώσεις, τὰς προσθαφαιρέσεις ἐπιδιώκεται ἡ θεωρητικῶς ὀρθὴ θεραπεία τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ἐν τῇ πραγματικότητι ἐλάχιστα θεραπεύεται ἡ πολυπαθὴς καὶ ταλαίπωρος δικαιοσύνη ὅταν μέρος τῶν ὄσων θὰ ἠδύναντο νὰ εἰσπραχθῶσιν ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰσέρχεται εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἀπαραιτήτου συντάκτου τῆς δηλώσεως καὶ ὅταν ὁ φορολογούμενος ἂν ἠρωτᾶτο προθύμως θὰ ἐδέχετο εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων νὰ δώσῃ καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὸ Δημόσιον προκειμένου ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἐνοχλητικῆς καὶ λίαν ἀνεπιθυμητοῦ συμπράξεως τοῦ συντάκτου τῆς δηλώσεως. Μὲ τὴν αὐτὴν σειρὰν σκέψεων δὲν ἀποκλείομεν καὶ τὰ λογικὰ τεκμήρια ἀπὸ τῆς φορολογίας, ἀρκεῖ νὰ ἄγωσιν εἰς τὴν ἀπλούστευσίν της. Οὕτω π.χ. διὰ τὰς φορολογίας τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπανακάμψωμεν εἰς τὰ ἀπηρχαιωμένα συστήματα τῆς δεκάτης καὶ τῶν ἀροτριῶντων κτηνῶν, νομίζομεν ὅτι ἐλαφρὸς στρεμματικὸς φόρος, ἐν συνδυασμῶ μὲ καλὴν κατὰ κατηγορίας διαίρεσιν τῶν γαιῶν, ἥτις πάντως θὰ ἀπαιτηθῇ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ φόρου ἐπὶ τῆς περιουσίας, καὶ παραγωγικώτερος θὰ ἦτο οἴουδήποτε ἄλλου, ἂν ἐφηρμόζετο ὡς γενικός, καὶ τοὺς φορολογουμένους θὰ ἱκανοποιεῖ. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα εἶναι νοητὴ ἀπλούστευσις καὶ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν τῆς ἀναλυτικῆς φορολογίας.

Τὴν ὑπὸ τοιοῦτον τύπον ἀναπροσαρμογὴν τοῦ φορολογικοῦ μας συστήματος οὐδαμῶς νομίζομεν κωλύει ἡ σημερινὴ ἔλλειψις οἰκονομικῆς καὶ νομισματικῆς σταθερότητος, ἀντιθέτως μάλιστα φρονούμεν ὅτι ἡ ἀπλούστευσις καὶ πρακτικότερα διαμόρφωσις τῆς φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος θ' ἀποτελέσῃ ἀσφαλέστερον βᾶθρον διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κράτους ἄσκησιν τῆς ὑπὸ τῶν ἐξαιρετικῶν σημερινῶν συνθηκῶν ἀναγκαίας ἐκτάκτου φορολογικῆς πολιτικῆς.